

Sabrina Jeffries

Az agglegény

Romantikus *Regények*

Sabrina Jeffries

Az agglegény

Hercegi kör 2.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Bachelors

Copyright © 2020 by Sabrina Jeffries, LLC

Published by Arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST
All rights reserved.

Hungarian translation © Bakos Katinka

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BAKOS KATINKA

Szerkesztette
FOGARASY JUDIT

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 626 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Borító nyomdai előkészítése P'ART 94 Bt.
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte a KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2022
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

Első fejezet

1809. április
Lincolnshire, Armitage Hall

Lady Gwyn Drake úgy járkált fel-alá a díszes hídon, akár egy ketreche zárt tigris. Mit jelent az, ha valakinek a zsarolója ké-sik? Bizonyára semmi jót nem ígér az előtte álló tárgyalással kapcsolatban.

Lehetséges, hogy rossz helyen van.

Elővette a férfi üzenetét a zsebéből, és újból elolvasta:

Lady Gwyn részére

Holnap délután négy órára hozzon nekem ötven fontot a hallgatásomért cserébe az Armitage-birtokra, közel a folyót átívelő hídhoz. Ellenkező esetben olyan titkokat fogok elárulni önről és rólam, ami tönkreteszi a jó hírnevét. Tudja, hogy képes vagyok rá.

L. Malet százados

Nem volt rossz helyen ezek szerint. A birtokon ez volt az egyetlen híd. Vajon tisztában van vele, hogy a ház lakója, a birtok jóképű vadásza, Joshua Wolfe őrnagy a közelben van? Vagy pusztán nem érdekli ez a tény?

Elfintorodott. Mikor tíz évvel ezelőtt utoljára látta „L.” Maletet, a férfi még csak egy zászlós volt a hadseregben, ő pedig mindössze húszéves volt. De ha arra számít, hogy ugyanazzal az ártatlan tekintetű, bolond lánnyal találkozik, akkor meg fog lepődni.

Összegyúrte a papírt, és a folyóba dobta. Ezután a kezét a kézmelegítőjébe csúsztatta, hogy megfogja a pisztolyt, amelyet

ikertestvére, Thorn szekrényéből csent el, akit Thornstock hercegeként is ismernek. Bár a fegyver nem volt megtöltve – fogalma sem volt, hogy kell löni vele, még kevésbé, hogy hogyan kell megtölteni – , az ujjai alatt pihenő faragott elefántcsont pisztoly mégis megnyugtató érzéssel töltötte el. Elég meggyőző látványt nyújtott ahhoz, hogy visszatartson egy olyan gyáva alakot, mint Lionel Malet.

Épp időben hallotta meg a kerékcsikorgást a kavicson, hogy lássa leszállni őt a hintóról. Valószínűleg pénzzel tartozott a kocsierőtel valakinek, de ez nem látszott rajta, miközben lefelé ballagott a dombról a híd irányába, füttyülve a világra.

Nehéz elhinni, hogy néhány évvel ezelőtt mindent kockára tett ezért a kék szempárért, önelégült mosolyért és hollófekete hajért. Lionel akkoriban még egy egyszerű zászlósuniformisban is hihetetlenül megnyerő volt egy olyan nő számára, akit kizárólag a mostohaapja korosodó barátai vettek körül – vagy élcelődő testvére és féltestvérei.

Ám ma hiába készült úgy, hogy úri öltözékében még lehengerlőbb legyen, nem mozgatott meg benne semmit. Hogy nem látta akkor az igazságot, hogy a férfi mézesmázos és ravasz volt, olyan ember, aki bekúszik egy naiv nő életébe, hogy aztán egyetlen harapással megmérgezze őt és a jövőjét? Ha észrevette volna...

Nem számított. Már ismerte az igazi jellemét. Ahogy a férfi teljes magabiztossággal közeledett felé, Lady Gwyn elővette Thorn pisztolyát, és rászegezte.

– Túl közel jön, uram.

Mire ő kinevette. A fenébe is!

– Tényleg le akar engem löni, igaz?

– Ha muszáj.

– De nem fog – mondta, és hetykén felszegte a fejét. – Mindössze ki kell fizetnie a díjamat. Ötven font méltányos összeg a hallgatásoméért, nem gondolja?

A nő keze remegett. Remélte, hogy a férfi nem látja.

– Meglep, hogy csak ennyit kér, figyelembe véve, hogy mit nyert volna azzal, ha feleségül vesz.

– Még érdeklí ez az eshetőség? – Dühös pillantására a férfi csak vállat vont. – Sejtettem. Milyen kár. Egy házasság mindkettőnknek jól jönne.

– Biztos vagyok benne, hogy az ön pénzügyi helyzetén segítené, de vajon én mégis mit nyernék vele? – kérdezte hidegen. Szemtelenül bámulva végigmérte a nőt.

– Egyáltalán nem olyan fiatal már, mint húszévesen volt. Nem kell hozzá sok idő, hogy vénlánként tekintsenek magára, akkor pedig senki sem fogja elvenni.

– Helyes. Ez számomra tökéletesen megfelel. – Furcsamód ez volt az igazság. – Attól tartok, maga vette el a kedvemet a férfaktól, uram. – Ez szintén igaz volt. Legalábbis részben. – Egyébként sem vagyok már az a csitri, aki újból a mesterkedésének az áldozata lenne.

– Akkor miért van szüksége a fegyverre?

– Az öcsém féltett, hogy elrabolhat, ahogyan Kitty Nickman-nel is megpróbálta Christmastide-nál, ugyanezen a birtokon.

Az elbukott tervének említése, úgy tűnt, kihozza a sodrából a férfit.

– Erre is gondoltam. De ismerem Thornstockot. Ha elrabolnám, kitagadná magát, és akkor mindketten szegények lenénk. Mint amivel sok évvel ezelőtt fenyegetőzött is.

Ennek az árulásnak az emléke hidegen összeszorította Lady Gwyn mellkasát; elég erős emlék volt, hogy feldühítse, és fájdalmat okozzon neki.

– Próbált megvédeni engem, ahogyan minden jó testvér tenné. – Mégis, fáj neki, hogy az ikertestvére olyan jól kiismer-te Lionelt, miközben ő, vele ellentétben, óvatlan volt. – Zsarolási kísérletéből ítélve pedig ez bölcs dolog volt tőle.

– Ez nem csak egy kísérlet – mondta a férfi, és előrelépett egyet. – Meg akarom kapni a pénzem.

Lady Gwyn továbbra is rászegezte a fegyvert.

– Nincs nálam.

Erre ő keresztbe fonta a karját a mellkasán.

– Feltételezem, akkor szét kell kürtölnöm a világnak a múltunkat, és az öccsével fogom kezdeni.

A gondolatra, hogy Thorn – vagy egyáltalán bárki – meg tudhatja az igazságot, beteges félelem kerítette hatalmába.

– Ígérem, megszerzem önnek a pénzt, amint a család Londonba megy a szezonra. Addig mindössze néhány nap van. *Anynyit* biztosan tud még várni.

– Ó, és miért is kellene várnom?

– Mert ha kérek Thorntól ötven fontot a városban, nem fog meglepődni rajta, azt fogja gondolni, hogy biztosan ékszerekre vagy ruhára költöttem. Itt vidéken mire költhetném? Egyértelműen gyanúsnak találná a kérésemet, és követelné a választ, hogy mire kell nekem. Nem tudnék hihető indokkal előállni. Ha pedig az igazat mondanám neki, valószínűleg megölné önt.

Lionel elnevette magát.

– Úgy érti, nem mondta el a barom öccsének, hogy mit tettünk?

– Természetesen nem. És tudom, hogy ön sem tette. Mert ha megtette volna, nem lenne itt, hogy zsarolni próbáljon engem. Thorn már évekkkel ezelőtt megölte volna.

– Igaz. – Kegyetlenül jóképű arca elkomorodott, hideg fény ragyogott a szemében. Ez volt *az* a Lionel Malet, akit ismert és utált. – Szerencsére – folytatta – manapság már felkészültebb vagyok, hogy felvegyem a harcot a testvérével. Nem volt hiába a kiképzésem. Thornstock pedig a kora előrehaladtával kétségtelesen elpuhult.

– Ha ezt hiszi, akkor mostanában nem volt vele túl sok összetűzése.

– Bárhogya is – mondta háritva a nő megjegyzését –, nem áll szándékomban várni a pénzemre. Ha nem tud fizetni ma, valamit el kell vennem biztosíték gyanánt.

A nő felé indult, és bár Lady Gwyn gyorsan hátrált, mielőtt messzire juthatott volna, már utol is érte. Csak mikor már ellopta tőle a pisztolyt, jött rá, hogy nem őt akarta elkapni.

– Azt nem veheti el! – kiáltott elszorult szívvel. – Az Thor-

né! Nem az enyém, hogy odaadjam! – Egy készlet része volt, amelyet Thorn nemrég vásárolt, és mérhetetlenül kedves volt számára. A testvére sosem bocsátja meg neki, ha hagyja, hogy elvegyék tőle.

– Nem érdekel. – Lionel megvizsgálta a pisztolyt, és felhorkantott, amikor észrevette, hogy nincs megtöltve. – Londonban kapok majd érte néhány pennyt, míg a pénzem többi részére várok. – Becsúszhatta a fegyvert a kabátja zsebébe. – Ó, és a hallgatásom ára felment valamelyest! Most már száz font.

Amikor a férfi megfordult, hogy elsétáljon, a nő megragadta a karját, próbálva megakadályozni, hogy elszökjön Thorn fegyverével.

– Megszerzem az átkozott pénzt, de a pisztolyt nem viheti el!

Sikerült félig kivennie a fegyvert a zsebéből, ám a férfi megfogta a felkarját, és megrázta.

– Csak hogy tisztázzuk. Mindent megkaphatok öntől, amit csak akarok. Szóval ha azt akarja, hogy tartsam a szám...

Lövés dördült a fejük felett. Elképedve néztek a hang irányába, a nő háta mögé, oda, ahol a régi ház állt.

Lady Gwyn bérlője, Wolfe őrnagy valamit a saját puszkacsővébe tett, majd Lionel szívére célzott. Ószintén szólva, még sosem volt ilyen boldog egész életében, hogy láthatja a mogorva egykori katonát.

– Lépjön el a méltóságos hölgytől! – kiáltotta Wolfe őrnagy, és a híd felé indult, a fegyverét Lionelnek szegezve, miközben a folyópart rögzös felszínén manőverezett a sétapálcájával.

Lionel gúnyosan így szólt:

– Vagy mi lesz? Egy egyszerű vadász nem merne rálőni egy vicomte fiára.

Gwyn összevonta a szemöldökét.

– Honnan tudja, hogy vadász? Ja, igen. – Elfelejtette, hogy Wolfe őrnagy segített megghiúsítani Lionel karácsonyi emberablását. Nem mintha lenne jelentősége. – Az őrnagy egy herceg

unokája, és mindemellett mesterlövész. Nemcsak hogy önre merne lőni, de el sem vétené.

Wolfe őrnagy rápillantott. Bár a nő nem tudta elképzelni, miért, az őrnagy meglepettnek tűnt a megjegyzésétől. Flörtölt már eleget vele, hogy világossá tegye számára, mit gondol róla. Másfelől viszont, egy goromba válasz után felhagyott ezzel a tevékenységével. Egy férfi sem járathatja a bolondját vele. Lionelnek hagyta ezt, és katasztrofális vége lett.

Az őrnagy Lionelre célzott.

– Ön az *én* földemen áll, és annak a családnak egy tagját próbálja megtámadni, akiknek *én* dolgozom. Szóval jobban teszi, ha elengedi a hölgyet, vagy esküszöm, meg fogja bántani. A megyében egy bíró sem fog elítélni azért, ha lelövök a saját birtokomon egy felfegyverzett férfit.

Lionel összerezett.

– Nem vagyok felfegyverezve. – Amikor Wolfe őrnagy Lionel kabátzsebe felé biccentett, ahonnan még mindig kilógott Thorn elefántcsont markolatú pisztolya, Lionel elsápadt. – A fegyver nincs megtöltve – mondta, de volt annyi esze, hogy elengedje a nőt.

– Arról nem beszélve, hogy a fegyver nem az öné. – Gwyn pillantása találkozott Wolfe őrnagyéval. – Thorn tulajdona. Malet százados elvette tőlem.

Wolfe őrnagy sötét pillantást vetett rá.

– És mit szándékozott tenni *ön* egy töltetlen fegyverrel?

– Azzal ne törődjön! Csak szeretném visszakapni.

Wolfe őrnagy a lőfegyverével intett Lionelnek.

– Hallotta a hölgyet. Adja oda neki!

Lionel szeme összeszűkül, Gwyn szíve pedig majd megállt. Mi van, ha úgy dönt, hogy felfedi a titkát Wolfe őrnagy előtt? Kitelik tőle, hogy így álljon rajta bosszút a sérelméért. Ebbe a megaláztatásba pedig belehalna, ami jelent valamit, hiszen mostanában nagyon kevés dolog volt számára megalázó.

Közelebb húzódott Lionelhez.

– Adja át nekem! – Majd halkabban, suttogva folytatta:

– Ígérem, megkapja a pénzét, amint Londonba érek. De ha egy szót is szól *neki* a közös múltunkról, akkor semmit sem kap.

Lionel Wolfe őrnagy fegyveréről a nő hamuszürke arcára pillantott.

– Szaván fogom – mormolta, majd odaadta neki Thorn pisztolyát, és visszahátrált a híd végébe, az ösvényre, amely a várakozó hintójához vezetett.

Wolfe őrnagy, aki feszülten figyelte a szóváltásukat, szerencsére nem kérdezett semmit arról, hogy mit beszéltek. A nő meglehetősen biztos volt benne, hogy az őrnagy nem hallotta őket a lent robajló folyó hangjától, mégis reszketett annak tudatától, milyen kevésen múlt, hogy megúsza. És ez addig folytatódik, amíg Lionel a közelben lesz.

– Azt kívánom, bár megölte volna – motyogta, amint Wolfe őrnagy közelebb jött hozzá, miközben rajta tartotta a szemét a távozó Lionelen.

Amint Lionel felmászott a hintójára, és elhajtott, Wolfe őrnagy feszült figyelme oldódott. Ezután eltette nagy és furcsa kinézetű fegyverét durva kabátjának széles zsebébe, amelyet Gwyn mindig rajta látott, amikor a birtokon dolgozott.

– Visszakísérem önt az előcsarnokba. – Mielőtt tiltakozhatott volna, a férfi hozzátette: – Csak arra az esetre, ha Malet a közelben ólálkodna annak reményében, hogy újra próbálkozhat.

Ó! Ez kétségtelenül jó érv volt.

– Köszönöm, hogy a segítségemre sietett.

Wolfe bólintott, hallgatagon, mint mindig, és intett neki, hogy menjen előre. Átkeltek a hídon, és egy ideig csendben haladtak felfelé a dombon, miközben a nő néhány lépésenként loptott pillantásokat vetett megmentőjére. Egek, milyen jóképű férfi volt! Ugyan hosszú fekete haját ódivatúan egyszerű bőrszinórral fogta varkocsba, de ennek ellenére jóképű volt.

Néhányak szerint az állkapcsa túlzottan előreugró, míg az ajkai túl vékonyak ahhoz, hogy vonzó legyen, ami igaz is lehet. Számára valamiért ez a kombináció mégis magával ragadó volt.

A szeme színe volt az, ami minden más férfitől megkülönböztette, akikkel Gwyn valaha is találkozott, még Heywoodtól is, akinek szintén barna szeme volt. Az őrnagyé aranyló, sötét mézszín volt, olyan különleges, hogy egész nap tudta volna bámulni.

Nem mintha sok lehetősége nyílt volna erre. Mikor az őrnagy testvére, Bea még a birtokon élt, Gwyn gyakrabban látta őt, de amint Bea férjhez ment, úgy tűnt, a férfi feltett szándéka lett, hogy senkivel se kerüljön kapcsolatba, aki Armitage Hallban lakik.

Ez persze nem tartotta vissza a szolgálókat a róla való pletykálástól – arról, hogy hogyan nézett, mit mondott, mit csinált. Egyikük még azt is kijelentette, hogy gondolkodás nélkül hozzámenne feleségül, sánta láb ide vagy oda. Mégis úgy tűnt, hogy a férfinak fogalma sincs arról, milyen vonzerővel bír a női nem számára, különben már biztosan megházasodott volna. A testvére szerint már harmincegy éves volt.

– Mit akart Malet? – kérdezte meg végül Wolfe őrnagy.

Gwyn örült, hogy van már egy elfogadható válasza a férfi kérdésére.

– Azt akarta, hogy vele menjek. Ezért vettem elő a pisztolyt.

Wolfe őrnagy fürkészően nézte őt.

– Mióta hord magánál fegyvert az Armitage-birtokon?

– Azóta, hogy Mr. Malet azt mondta Heywoodnak, hogy engem akar elrabolni bosszúból valamiért, amit Heywood és a barátja külföldön tett – csattant fel a nő.

– Malet azt a fenyegetést négy hónappal ezelőtt tette – mutatott rá az őrnagy. – Különös lenne, ha mostanáig várt volna velem, hogy megkísérelje.

– Lehet, hogy megvárta, míg az őrség nem figyel – felelte szárazon Gwyn. – Vagy talán olyan örökösnek próbált udvarolni, aki nem ismeri az összes gonosz szándékát, és nem bizonyul talpraesettnek, így visszatért a régi módszereihez.

– És ön csak éppen arra barangolt a birtokon az öccse töltetlen fegyverével, amikor Malet jött, hogy elrabolja magát.

Gwyn tökéletesen tisztában volt vele, hogy Wolfe őrnagy nem annyira hiszékeny, hogy *ezt* elhiggye. Ekkor támadt egy ötlete.

– Thorn hallott róla, hogy Mr. Malet Sanforth körül szaglászik, ezért figyelmeztetett, hogy tartsam nyitva a szemem.

– A testvére jelenleg itt tartózkodik a Hallban?

– Igen. És ő adta nekem a pisztolyát önvédelem gyanánt.

– Egy értékes, töltetlen fegyvert, és még azt sem tanította meg, hogyan kell megtölteni, vagy lőni vele? Ez hanyagságnak tűnik, és az ikertestvére sosem mutatta a nemtörődomség jelét.

– Meglepődne, ha tudná – suttogta Gwyn. Wolfe őrnagy és az ő katonai gondolkodása! Nem haladt jól a dolog.

– Ráadásul ön és Malet mintha jól ismernék egymást, ahhoz legalábbis elég jól, hogy bizalmasan beszéljenek egymással.

– Bizalmasan! Ne legyen abszurd. Bármit is vélt látni, nem az, amit feltételez.

– Hm. Ha ön mondja... – Wolfe őrnagy meglepően jó tempóban haladt az ösvény mentén, az erdőn keresztül a sérült lábához képest. – Egyébként miért van itt a testvére? Nincsen saját birtoka, amit igazgathat?

– Természetesen van, de úgy döntött, hogy elkísér engem és anyámat Londonba a szezonra. Bemutatnak az udvarban, és megtörténik a bevezetésem a társaságba, tudja.

– Tisztában vagyok vele – mondta feszülten. Mit akart *ez* jelenteni? Ó, valószínűleg Beára, a testvéreire gondol, és arra, hogy ő is be fog mutatkozni, de mint Grey újdonsült felesége, Greycourt hercegnéje. – Szerencsére – folytatta – a mai incidens ráébreszti majd Thornstockot, hogy jobban kell figyelnie önre és a kérőire Londonban.

Az állítás olyannyira tipikusan férfias és arrogáns volt, hogy fel tudott volna robbanni ettől az elbizakodottságtól, ám a férfi szavainak súlyosabb következményei megütötték fülét.

– Ezt bizonyára nem akarja elmondani Thornnak.

Wolfe őrnagy felvonta a szemöldökét.

– Még szép, hogy el akarom mondani. Tudnia kell róla,

hogy megtehesse a kellő intézkedéseket, hogy mindenhová elkísérhesse.

Gwyn a férfi elé lépett, hogy elállja az útját.

– De ezt nem teheti! Nem akarom, hogy Thorn a személyes ügyeimbe ártsa magát! Épp eleget kaptam belőle, amíg felnőttem vele Berlinben.

Az erdő sötétjében az őrnagy szeme olyan barna volt, akár a tölgy színe, és éppoly kemény is.

– Nem várhatja tőlem, hogy erről hallgassak.

– Miért nem? Nem az ön dolga. Felnőtt nő vagyok. Tudom kezelni a Mr. Malet-féléket egy jó társaságban, ahol sosem lesznek egyedül.

– *Sosem?* Még az Armitage-házban sem? Vagy ha kimegy az erkélyre egy bálon, hogy friss levegőt szívjon? Vagy...

– Mindenhol óvatos leszek, biztosíthatom. És különben is, közel sem lesz annyi lehetősége, hogy egy emberrablást véghez vigyen anélkül, hogy felhívna magára a figyelmet.

És akkor még kevesebb lenne, ha az őrnagy beszélne Thornnak Lionelről, mert akkor az ikertestvére a sarkában lenne, bárhová is menne. Akkor pedig nem tudna kettesben találkozni Lionellel, hogy átadja neki a pénztét.

A zsarolásról sem beszélhet *Thornnak*. Vagy rögtön megölné Lionelt, és börtönben végezné, vagy párbajra hívná, és szintén börtönbe kerülne. Nem, Thorn sosem tudhatja meg, mit tett Lionel.

– Kérem, Wolfe őrnagy, nem mondhatja el a testvéremnek...

– Lady Gwyn, a testvére lehet, hogy figyelembe venné a könyörgését, de jobb, ha én nem teszem. Vagy ön mondja el neki a jelenlétemben, vagy én magam mondom el neki. Így vagy úgy, de hallani fog Malet kísérletéről. S ezzel vége is a történetnek.

Uram atyám, olyan volt, mint egy kutya a csontjával. És most, hála neki, tízszer nehezebb lesz elintézni, hogy fizessen Lionelnek, és véget vessen ennek az örületnek.